

Arrest

nr. 224 769 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. L'ALLEMAND
Britselei 47-49/1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn op 11 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering enerzijds en tot het opleggen van een inreisverbod anderzijds.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEPOORTERE, die loco advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister bevoegd voor asiel en migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering in hoofde van verzoekster en haar kinderen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: B.

voornaam: N.

geboortedatum: 29.09.1986

geboorteplaats: V.

nationaliteit: Servië

+ minderjarige kinderen H. O., geboren op 28.09.2013 en B. A. geboren op 09.09.2012

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort op het moment van haar arrestatie. Betrokkene werd op 18.12.2018 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde dat zij in België een relatie heeft met H. I. (geboren op 12.11.1989) met wie zij twee minderjarige kinderen heeft, O. (geboren op 28.09.2013) en A. (geboren op 09.09.2012). Op 20.03.2017 werd aan Dhr H. echter een KB tot terugwijzing met inreisverbod van 10 jaar betekend, omwille van de vele ernstige veroordelingen die hij opliep. Een beroep tot nietigverklaring tegen dit KB werd op 27.06.2017 verworpen door de RVV. Dhr H. zal aan het einde van zijn gevangenisstraf naar Bosnië worden gerepatriëerd. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In Bosnië of in Servië kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het feit dat betrokkene in België bij haar schoonmoeder, die de Belgische nationaliteit heeft, inwoont en deze laatste verzorgt betekent evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenes schoonmoeder nog meerdere zonen en dochter heeft die de Belgische nationaliteit hebben of legaal in België verblijven.

Het feit dat betrokkenes kinderen in België naar school gaan geeft haar niet automatisch recht op verblijf. A. gaat slechts naar het eerste leerjaar en O. naar de derde kleuterklas. Betrokkene verklaart dat thuis met de kinderen Bonisch wordt gesproken. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. RvV 227 356 - Pagina 3 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkenes vader, Dhr B. G. op 08.12.2018 vanuit de gevangenis naar Servië werd gerepatriëerd en dat haar moeder en broer ook België hebben verlaten. Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij of haar kinderen aan een ziekte lijden die hen belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3,

1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2011 dat haar betekend werd. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19.09.2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 18.12.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek: Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2011 dat haar betekend werd. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19.09.2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar vader haar verlaten heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Servië of in Bosnië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]"

1.2. Diezelfde dag legt de gemachtigde ook een inreisverbod voor de duur van drie jaar op aan verzoekster. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan [...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van (datum) gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van 18.12.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2011 dat haar betekend werd. In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19 09 2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden.

Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.07.2011 dat haar betekend werd.

Herina diende zij geen enkele procedure meer in om haar verblijf te regulariseren of haar aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te maken, maar vertoefde verder illegaal in België.

In het kader van artikel 74/9, §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene op 19 09 2018 uitgenodigd voor een uitvoerig gesprek met een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene ondernam echter geen stappen om gebruik te nemen van deze mogelijkheden.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone van Antwerpen en verklaart dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat haar vader haar verlaten heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Servië of in Bosnië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 18.12.2018 door de politiezone Antwerpen en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene werd op 18.12.2018 gehoord door de politie van Antwerpen en verklaarde dat zij in België een relatie heeft met H. I. (geboren op 12.11.1989) met wie zij twee minderjarige kinderen heeft, O. (geboren op 28.09.2013) en A. (geboren op 09.09.2012). Op 20.03.2017 werd aan Dhr H. echter een KB tot terugwijzing met inreisverbod van 10 jaar betekend, omwille van de vele ernstige veroordelingen die hij opliep. Een beroep tot nietigverklaring tegen dit KB werd op 27.06.2017 verworpen door de RvV. Dhr H. zal aan het einde van zijn gevangenisstraf naar Bosnië worden gerepatriëerd. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In Bosnië of in Servië kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen. Het feit dat betrokkene in België bij haar schoonmoeder, die de Belgische nationaliteit heeft, inwoont en deze laatste verzorgt betekent evenmin een schending van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt immers dat betrokkenes schoonmoeder nog meerdere zonen en dochter heeft die de Belgische nationaliteit hebben of legaal in België verblijven. Het feit dat betrokkenes kinderen in België naar school gaan geeft haar niet automatisch recht op verblijf. A. gaat slechts naar het eerste leerjaar en O. naar de derde kleuterklas. Betrokkene verklaart dat thuis met de kinderen Bosnisch wordt gesproken. De zeer jonge leeftijd van de kinderen maakt zo net dat deze kinderen zich gemakkelijker zullen kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun ouders kunnen opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet

blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van de kinderen zal schaden. (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RW nr 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90). Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 10 jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene vader, Dhr B. G. op 08.12.2018 vanuit de gevangenis naar Servië werd gerepatrieerd en dat haar moeder en broer ook België hebben verlaten. In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

1.3. Bij arrest nr. 214 630 van 27 december 2018 werd de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die door verzoekster werd ingediend tegen de eerste bestreden beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen.

1.4. Diezelfde dag verdwenen verzoekster en haar kinderen uit de FITT-woning.

2. Voorwerp van het beroep

Nog daargelaten de vaststelling dat verzoekster en haar kinderen op 27 december 2018 verdwenen uit de FITT-woning die hen was toegewezen, dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep zou zijn gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onderhavige vordering onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Gegrondheid van het beroep

3.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.2. Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting van de geschonden geachte bepalingen en beginselen en poneert op algemene wijze dat deze met de voeten werden getreden, doch zonder dat zij daartoe concrete argumenten aanvoert die kunnen worden betrokken op de huidige casus. Zulk een uiteenzetting balanceert op het randje van de onontvankelijkheid, en volstaat in ieder geval niet om de motieven van de bestreden beslissing te ondermijnen: het komt immers niet aan de Raad toe om zelf een concrete invulling te gaan geven aan de algemene verzuchtingen en gemeenplaatsen die door verzoekster worden geuit.

3.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

3.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, dient de Raad in de eerste plaats na te kijken of er een privé-en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Wat het bestaan van een familie-en gezinsleven betreft, moet dus eerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Uit de feiten dient te blijken dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en 'T./ Finland, § 150). In casu wordt aangetoond dat het gezin woonachtig is te Antwerpen, tesamen met familie. Hier bevindt zich het centrum van hun belangen. H. O. en B. A. zijn schoolgaand in België. Er is dus alleszins sprake van een gezinsband. Verder moet de Raad nakijken of er sprake is van inmenging in het gezinsleven van verzoeker, dan wel dat deze inmenging geoorloofd is volgens art. 8 EVRM. Een dergelijke inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover deze bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door één of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze

noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Het komt dan ook aan de overheid toe om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk. Het is tevens de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verzoekers bovendien gedwongen om het grondgebied te verlaten en hun familiale leven achter te laten. Het terugsturen van verzoekers maakt een duidelijke hinderpaal uit voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven. Om zich te kunnen beroepen op artikel 8 EVRM dient er niet enkel een voldoende hechte relatie te zijn tussen de vreemdeling en diens familie, maar het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754). In casu kan verzoeker zelf niet eens terugkeren naar zijn land van herkomst, daar hij woonachtig is te België en hier dan ook het centrum van zijn belangen zich bevindt. Zij heeft zijn volledig familiaal en sociaal leven in België uitgebouwd. Dit zou een schending betekenen van artikel 8 EVRM. De integratie, lokale verankering en lang verblijf in België van verzoekers is dan ook reëel. Het middel komt aldus ernstig voor.”

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

- “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissingen een onderzoek heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en zowel rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de partner van verzoekster in België, de vader van tenminste 1 van de 2 kinderen, en met het feit dat deze aan het einde van zijn gevangenisstraf naar Bosnië zal worden gerespecteerd, met het feit dat ook haar vader vanuit de gevangenis naar Servië werd gerepatriëerd en ook haar moeder en broer België hebben verlaten, met het feit dat verzoekster inwoont bij haar schoonmoeder die evenwel nog meerdere zonen en dochters heeft die wettelijk in België verblijven of die zelfs de Belgische nationaliteit hebben en met de situatie van de jonge kinderen, met wie thuis Bosnisch wordt gesproken en in hoofde van wie er geen concrete elementen voorliggen dat zij niet in een stabiele en veilige omgeving in de nabijheid van hun ouders zullen kunnen opgroeien in het land van herkomst. De opbouw van een privéleven in precair en illegaal verblijf geeft geen gerechtvaardigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, zo stelt de gemachtigde nog.

Het komt aan verzoekster toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is en daardoor artikel 8 van het EVRM schendt. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen, hoewel in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding kunnen geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Eén en ander vereist dus een belangenafweging.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoekster, ten opzichte van de belangenafweging in de eerste bestreden beslissing, zich vergenoegt met een verwijzing naar het feit *“dat het gezin woonachtig is te Antwerpen, tesamen met familie, dat zich hier het centrum van hun belangen bevindt en dat de kinderen naar school gaan in België”* en dat zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om er een normaal gezinsleven te leiden precies omdat zij in België woont en hier haar volledig familiaal en sociaal leven heeft uitgebouwd. Dit zijn echter allemaal elementen die door de gemachtigde in rekening werden gebracht én werden gewogen bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 8 van het EVRM, en alleen al om die reden zijn de bij het verzoekschrift gevoegde stukken die het schoolgaan van de kinderen en de Belgische nationaliteit van verzoeksters schoonmoeder bevestigen niet dienstig. Verzoekster gaat immers volledig voorbij aan de resultaten van die weging zoals veruiterlijkt in de bestreden beslissing, zodat zij niet kan volstaan met het herhalen van de bestaande situatie zonder in concreto aan te tonen dat én waarom de belangenafweging in de bestreden beslissing strijdt met de voormelde bepaling. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de motieven en ze tegensprekt en de cirkelredenering die zij daardoor opbouwt, is niet voldoende om een de schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

3.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Het derde middel is specifiek gericht tegen de tweede bestreden beslissing, met name het inreisverbod. Verzoekster betoogt het volgende:

“Bij het bepalen van de duur van een inreisverbod moet de verwerende partij een evenredigheidstoets doen en desgevallend rekening houden met het gezinsleven van de betrokkenen. Als dat niet blijkt uit de motivering, kan Uw Raad de hele bijlage 13sexies schorsen waarin ondermeer een inreisverbod werd opgelegd.

Verwerende partij legt in casu een inreisverbod van drie jaar op. Zij legt echter niet uit waarom een gezinsleven niet verhindert dat er een bevel met het verlaten van het grondgebied met inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft immers tot doel de burger, zelfs wanneer de beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoeker kan louter vaststellen dat in de beslissing tot oplegging van het inreisverbod wordt aangegeven dat de beslissing werd genomen op basis van artikel 74/11, §1, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Er wordt evenwel geen enkele motivering gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en meer specifiek wordt er geenszins gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur ten belope van 3 jaar. De discretionaire bevoegdheid van verwerende partij heeft zeker wat betreft de duur van het inreisverbod een formele motiveringsplicht.

Dit blijkt alleszins niet uit de beslissing. Zulk langdurig verbod vereist evenwel bijzondere aandacht. Verwerende partij deed geen correcte motivering met betrekking tot het recht op gezinsleven (art. 8 EVRM). Daarop dient de volledige bijlage 13sexies geschorst te worden door Uw Raad. Er blijkt geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak – gelet op de specifieke omstandigheden in casu – wordt geopteerd voor de maximumduur ten belope van 3 jaar. Het opleggen inreisverbod gelet op het niet naleven van een voorgaande beslissing impliceert zeker en vast niet dat de maximumtermijn zou moeten worden opgelegd (RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is in regel vereist gelet op de keuzemogelijkheid van verwerende partij. Het middel is gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het inreisverbod.”

3.3.2. Verzoekster stelt dus in essentie dat niet werd gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod, en meer in het bijzonder dat niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar.

Het wordt niet betwist dat in casu een inreisverbod kon worden opgelegd. Dit impliceert niet, zoals verzoekster terecht betoogt, dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900).

De Raad stelt ter zake vast dat in de bestreden wordt gesteld *“Drie jaar. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:”* waarna een uitgebreide motivering volgt die wordt afgesloten met de volgende conclusie: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel.”* Er is daarbij wel degelijk uitgebreid gemotiveerd over haar gezinsleven, en verzoekster kan dus niet zonder meer worden gevolgd waar zij betoogt dat niet is gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod in het licht van haar specifieke omstandigheden. Gelet op de motivering van de duur van het inreisverbod komt het aan verzoekster toe om met concrete argumenten aan te tonen dat deze niet deugdelijk is of dat het opleggen van de termijn van drie jaar in het licht van haar specifieke situatie kennelijk onredelijk is.

In de mate dat verzoekster stelt dat geen correcte motivering werd gedaan met betrekking tot het recht op gezinsleven, doch zonder dat zij hierover enige verdere toelichting geeft, moet de Raad ervan uitgaan dat zij daarmee terugverwijst naar haar tweede middel, dat hiervoor echter al ongegrond werd bevonden. Deze vaststelling volstaat, bij gebrek aan nadere toelichting, om dit middelonderdeel af te wijzen.

Waar verzoekster erop alludeert dat het inreisverbod in strijd is met het evenredigheidsbeginsel, kan de Raad niet vaststellen dat de duur en de gevolgen ervan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

3.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS